

Де річка миє береги заріноків, —
Така мілка, що переходять вбрід, —
Живе собі стара самотня жінка, —
Без діток, без корови — купу літ.

Живе собі, як та зозуля-птиця.
(Чия провина, що сама-одна?)
А для села вона стара Марися,
А прізвище хіба сільрада зна.

Не ходить ні до клубу, ні до церкви —
Сама в хатині вік весь прожила.
По правді, далі обласного центру
Вона в житті своєму не була.

Ще провели їй радіо до хати,
Що, мов дитя, постійно гомонить.
І лиш тоді стара йде виключати,
Як блискає надворі і гримить.

З ним поговорить, з ним і заспіває,
Воно розсердить і вгамує злість.
Ніхто Марисі лекцій не читає,
І не питають, що старенька їсть.

А їсть що-небудь, бо живе як-небудь!
Така вона, як на межі трава.
Лиш як комусь чогось од неї треба,
То згадують: Марися ще жива.

Дітей догляне і грядки засіє,
Розкаже, як жило колись село.

Запрошують співати по весіллях —
У неї лиш весілля не було.

А згадує про молодість — то дивно,
Бо облетіла, наче з вишень цвіт.
Було й кохання, бо ж вона людина —
Маленький, тихий, але добрий світ.

Не вистудив ніхто із серця ніжність,
Тепло душі нікуди не втекло.
І боляче, що так в Марисі вийшло,
Що щастя, жінку якимось не знайшло.

Чи лихо це?
Говорять: ні, не лихо.
А літ уже не купа, а гора.
Живе собі в селі Марися тихо:
І добре, що стара не помира.

1969

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.